

Søndag den 3. maj 2020

Jesus sagde: »Jeres hjerte må ikke forførdes! Tro på Gud, og tro på mig! I min faders hus er der mange boliger; hvis ikke, ville jeg så have sagt, at jeg går bort for at gøre en plads rede for jer? Og når jeg er gået bort og har gjort en plads rede for jer, kommer jeg igen og tager jer til mig, for at også I skal være, hvor jeg er. Og hvor jeg går hen, derhen kender I vejen.«

Thomas sagde til ham: »Herre, vi ved ikke, hvor du går hen, hvordan kan vi så kende vejen?«

Jesus sagde til ham: »Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig. Kender I mig, vil I også kende min fader. Og fra nu af kender I ham og har set ham.«

Filip sagde til ham: »Herre, vis os Faderen, og det er nok for os.«

Jesus sagde til ham: »Så lang tid har jeg været hos jer, og du kender mig ikke, Filip? Den, der har set mig, har set Faderen; hvordan kan du så sige: Vis os Faderen? Tror du ikke, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig? De ord, jeg siger til jer, taler jeg ikke af mig selv; men Faderen, som bliver i mig, gør sine gerninger. Tro mig, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig; hvis ikke, så tro på grund af selve gerningerne.«

Johannes 14, 1-11

3. søndag efter påske, den 3. maj 2020

Kære du, som har hjemme hos både Faderen og Sønnen,

Jeg skriver til dig, fordi det i dag er 3 uger siden, graven var tom, og de hvidklædte engle fortalte kvinderne, at Jesus ikke mere er at finde blandt de døde, men er opstået til livet. Vi lever i opstandelsens tid.

Men på trods af det har disciplene så svært ved at slippe Jesus, da han tager afsked med dem. Selvom Jesus lover dem, at der er plads nok til dem alle, og dermed: os alle, hos Gud i hans mangfoldige, evige boliger. Og selvom vi kender vejen hen til de boliger, der står parat til at modtage os, hos Gud. Og selvom Jesus siger til os og til disciplene: "Frygt ikke, tro kun".

Jeg tænker, Jesu ord kan handle om mangt og meget, vi som mennesker har svært ved at slippe. Og i stedet tro. Vi har til eksempel svært ved og er sært modvillige mod at slippe alt det, vi føler, er vores – det, vi har bygget op her i livet – de forestillinger, vi har, om os selv og vores egen betydning – de forestillinger, vi har

om Gud, og hvad Gud kan og vil, og hvad Gud finder godt og skidt – vores tro på, hvad vi vil have ud af livet, hvad vi vil opnå, og hvem vi selv er, når vores potentiale udfolder sig fuldt og helt. På den måde holder vi benhårdt fast i det, der er vores. Og vi er sært modvillige mod at lade Gud få indflydelse på netop det, vi føler, med god ret er vores eget. Det, som ikke kommer Gud ved.

Det er måske først, når vi "kører ind i muren", når vi taber, når det, der er vores, med magt bliver taget fra os, når vi mislykkes, kommer til kort, lider nederlag, når vi berøves den forestilling om os selv, vi ikke kan leve foruden, når vi tvinges til at slippe alt det, der giver mening og har betydning for os, når vi kommer helt derud, hvor vi ikke mere ved, hvem vi selv er – først dér forstår vi måske endelig, at alt må vi slippe, for at overlade alt til Gud. Måske er det også først dér, vi oplever lettelsen og befrielsen ved netop at gøre det – overlade os selv og vores eget liv i Guds magt.

Jeg tror, det er noget af det, Jesus prøver at sige til sine sorgfulde disciple i afskedens stund. Hans fortvivlede disciple, som når de ser ind i en fremtid uden Jesus, intet ser. Fordi intet giver mening og form. Disciplene kan ikke forestille sig, se for sig, hvad der venter i fremtiden.

"Jeres hjerte må ikke forfærdes! Tro på Gud og tro på mig", siger Jesus til disciplene. Og til os. "Tro på mig", siger Jesus til os, "jeg er vejen til Gud, til livet og til sandheden". Tro på mig, hav tillid til mig – tro ikke visse ting om mig, hav ikke visse forestillinger om, hvad jeg kan og vil – nej, tro blot. På mig. Siger Jesus.

Vi ved jo ikke, hvad der sker den dag i morgen. Vi er usikre på, hvad Gud vil gøre fremover. Fremtiden kender vi ikke. Men vi kan være helt sikre på Gud og på Jesus Kristus. Det betyder, at vi altid har et hjem i en usikker og skrøbelig verden. Vi har set sted at bo i livet; nemlig hos Gud, om vi så mister alt andet. Vejen til vores hjem, vores bolig, er Jesus Kristus. Vejen er ikke vores forestillinger om Jesus Kristus. Men Jesus Kristus selv.

Hvordan vejen til Kristus er for os hver især, ved vi ikke. Kun Han ved det. Vi ved ikke, hvordan Han vil være vejen for os. Men Han kommer til os alle, hver enkelt af os. Så stol på Ham, og forbliv tro mod Ham. Han kommer til os og viser os vejen. For alt har Han i sin magt.

Så vent på Herren Jesus Kristus. Han kommer til dig, som Han vil, når du har brug for det. Stol på det. Hilsen din kirke og din præst.

Kære Jesus Kristus, Vejen, Sandheden og Livet!

Hjælp os at give slip på alt det, vi selv bygger op omkring os selv – giv os modet til at turde slippe os selv og dem, vi tror, vi er – eller burde være – og overgive os selv i Dine hænder. Lær os frydefuldt at vente på Dig, usikre og uvidende om, hvad Du vil gøre. Men fulde af tillid til Dig. Amen!

Hyggelig, rolig,
Gud, er din bolig,
inderlig skøn.
O, hvor mit hjerte
længes med smerte,
sukker i løn
efter at gæste din helligdom prud,
efter at bo hos den levende Gud!

DDS 411, vers 1

Fadervor

Vor Fader, du som er i himlene!
Helliget blive dit navn,
komme dit rige,
ske din vilje som i himlen
således også på jorden;
giv os i dag vort daglige brød; og forlad os vor skyld,
som også vi forlader vore skyldnere,
og led os ikke ind i fristelse,
men fri os fra det onde.
For dit er Riget og magten og æren i evighed,
Amen.

Velsignelse

Herren velsigne dig og bevare dig
Herren lad sit ansigt lyse over dig og være dig nådig
Herren løfte sit åsyn på dig og give dig fred.